

Ἀτρεΐδῃ κούδισε αἰεὶ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἔμνησθαι πάντα, καὶ ἀτρεκέως κτελέω,
 Ἡμέτερον θανάτιο κακὸν τέλος οἷσι ἐτύχθη.
 Μνάμεθ' Ὀδυσσῆος δὲ οἰχομένοιο δαμαρτῶ.
 Ἡ δ' ἔδ' ἠρνεῖτο συγερὸν γάμον, οὐτ' ἐπελόσσα,
 Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 Ἀλλὰ δόλον γένει ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηλέεσσι
 Σηπταμυμένη μεγάλην ἴσον ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε
 λεπτήν καὶ περὶ μετρον ἄφαρ δὲ ἡμῖν μετέφθε,
 Κούροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἔπειθ' ἴδνε δὲ Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπὶ γάμοισιν ἔμὸν γάμον, εἰσοῦκε φῶρ
 Ἐκπέλω, (μὴ μοι μεταμῶλια νῆματ' ὄλη)
 Λαέρτη ἦροσι ταφῆιον, εἰσὶ τε κὲν μιν
 Μοῖρ' ὄλοσθαι κατέλυσσι τανηλεγέσσι θανάτιο
 Μὴ τις μοι κτερίμοιο Ἀχαιῶδων νεμεσῆσθαι,
 Αἰεὶ ἀπὸ πάρος κτερίμω πολλὰ κτεαπίστας.
 Ὡς ἔφαθ' ἡμῖν δὲ αὐτ' ἐπεπέθετο θυμὸς ἀγλῶν.
 Ἐνθα κεν ἡματιή μὲν ὕφαινεσκον μεγάλην ἴσον,
 Νύκτας δὲ ἀλλύεσκον, ἔπειθ' ἰδνε δὲ Ὀδυσσεύς.
 Ὡς τρέπεται μὲν ἔλθε δόλω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεσιν ἔτ' ἔπειθ' ἐπὶ φρεσὶ ὤραι,
 Μένων φθινότων, πρὶ δὲ ἡματιή πολλὰ ἐπελόσσα,
 Καὶ τότε δὴ τις ἔφθε γυναικῶν ἠσέφα ἠδ' ἴδνε,
 Καὶ τίμ' ἄλλυεσκον ἐφύρομοιο ἀγλῶν ἴσον.
 Ὡς τὸ μὲν ἔξετέλεσε καὶ σὸκ' ἐτέλεσε, ὡς αἰεὶ
 γκῆς,
 Εὐθ' ἠφῶρ ἔδ' ἔφθε, ὕφαινεσσι μεγάλην ἴσον,
 Πλωῖασι, Ἡελίω ἐναλίγκιον ἢ Σελλήν.
 Καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσσεύς κακὸς ποδῶν ἦρασε δαίμων
 Ἀγροῦ ἐπ' ἐχαπίω, ὅθι δώματα ναῖε σὺβάτης.
 Ἐνθα ἦλθεσιν Φίλοιο Ὀδυσσῆος θείοιο,
 Ἐκ Πύλου ἡματιήσιν ἰὼν σὺ νῆι μελαίνῃ.
 Τῷ δὲ μνηστῆροισιν θάνατον κακὸν ἀρτυῖαντες,
 Ἰκόντο παρὰ πύλοισιν ἀπὸ πύλων ἦτο Ὀδυσσεύς,
 Ὑπερθεσιν, αὐτὸς Τηλέμαχος παρὰ πύλων ἠγαμέμνονος.
 Τὸν δὲ σὺβάτης ἦγε κακὰ χροῖ ἔματ' ἔχοντες,
 Πτωχῶν λυγροτέρω ἐναλίγκιον ἢ γέροντι,
 Σκηπτόμοισιν τὰ δὲ λυγρὰ πρὶ χροῖ ἔματ' ἔματ' ἔματ'
 Οὐδέ τις ἡμῶν δώματα γνῶναι τὸν εὐόντες,
 Ἐξαπίτης παρὰ φάσιν, ἔδ' οἱ παρὰ γυμνασίου ἦσαν
 Ἀλλ' ἔπειθ' ἐπὶ κακῶσιν ἐπίπλοισιν ἢ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἰσὶσι
 Βαλλόμενοι καὶ ἐπίπλοισιν, πτλήσθαι θυμῶ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔφαρ Διὸς νόστος ἀγλόχοιο,
 Σὺ μὲν Τηλεμάχῳ παρὰ φάσιν τῶν ἀείρας,
 Ἐς θάλαμον κατέβηκε, καὶ ἐκλήϊσσεσσι ὄχησας
 Αὐτὰρ ὁ δὲ ἄλοχον πολυκερδέσθαισιν ἀνώγει
 Τόξον μνηστῆροισιν ἔματ' ἔματ' ἔματ' ἔματ'
 Ἡμῖν ἀνομοροισιν αἰετῆρα καὶ φόνος ἀρχαῖος
 Οὐδέ τις ἡμῶν δώματα κρατεροῖο βιοῖο
 Νόστος ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ πρὶ φάσιν ἦμεν.
 Ἀλλ' ὅτε χροῖσιν ἴδνε Ὀδυσσεύς, μέγα τόξον,
 Ἐνθα ἡμῖν μὲν πάντες ὀμοκλέομοιο ἐπέεσσι
 Τόξον μὴ δόμοισιν, μὴ δὲ εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύουσι
 Τηλέμαχος δὲ μιν οἷσι ἐποτρύνων ἐκέλευσεσιν
 Αὐτὰρ ὁ δὲ βίασθαι χροῖσιν πολύτλας δὲ Ὀδυσσεύς,
 Ῥηϊδίως δὲ ἐταβύσσε βίον, διὰ δὲ ἦκε σιδεῖρος,
 Στῆ δὲ ἀρ' ἐπ' ἔδ' ἰὼν, παρὰ φάσιν ἔκχυσσεσσι οἷσιν
 Δεδόντοσιν παρὰ φάσιν. Βάλε δὲ Ἀντίνοον βασιλῆα.

28. ἰχθυῖος,

Atrides optime rex virorum Agamemnon,
 Memini hac omnia, & verè enarrabo,
 Nostra mortis malum finem, qualis factus est.
 Petebamus Vlyssis diu absentis uxorem,
 Hac neg, negabat odiosas nuptias, neg, perficiebat,
 Nobis consultans mortem & parcam nigram.
 Sed dolum hunc alium in mentibus cogitavit,
 Orsa magnam telam in domibus texebat,
 Tenuem & ultra mensuram, statim aut nobis dixit,
 Iuvenes mei proci, quoniã mortuus est diuinus Vlyf-
 Manete festinantes meas nuptias, donec vestè (ses,
 Perficiam, (ne mihi vana fila pereant)
 Laerti heroi, sepulcralem, donec ipsum
 Parca perniciofa susceperit longu dormietis mortis,
 Ne aliqua in populo Græcarum accuset,
 Si sine veste iacebit multa possidens.
 Sic dixit, nobis autem persuasus est animus superbus.
 Tunc diurna quidem texebat magnam telam.
 Singulis noctib. a. dissoluebat postq̄ lapades appone-
 Sic triennio latuit dolo, & persuasit Achiuos. (bat
 Sed quãdo quart' venit annus, & venerunt tempora
 Mensium decrefcentium, & multi dies elapsi sunt.
 Et tunc aliqua dixit mulieru, qua manifestè sciebat,
 Et hanc dissoluentem inuenimus illustrem telam.
 Sic hanc telam perfecit, & quidem non volens neces-
 sitate, (lam
 Beneq, que vestem ostendit per textam magnam te-
 Lauatam, Soli similem, vel Luna.
 Et tunc iam Vlysses mala aliunde duxit fortuna
 Agri in extremitate, ubi domos habitabat subulcus,
 Illic venit dilectus filius Vlyssis diuini,
 Ex Pylo arenosa redux cum nauis nigra,
 Hi autem procis mortem malam permoliti
 Venerunt ad ciuitatem nobilem, & Vlysses
 Posterior, at Telemachus antè precessit.
 Huc a. subulc' duxit mala corpore vestimenta habetè,
 Pauperi tristi similem & seni (indutus erat,
 Baculo incumbentè, has a. malas circũ corpus vestes
 Neg, aliquis nostrũ potuit cognoscere illũ ipsum esse,
 Qui repètè apparuit, neg, y qdè q̄ maiores natu erat.
 Sed verbis malis illum incessimus & verberibus,
 At hic quidem tolerauit, in adibus suis
 Percussus, & iniuria affectus tolerant animo.
 Sed quãdo iam ipsum suscitauit Iouis mens agiochi,
 Cum quidem Telemacho perpulcra arma sublata
 In thalamum deposuit, & clausit seras.
 At hic suam uxorem multis astutus iussit
 Arcum procis ponere, albumq, ferrum, (pium,
 Nobis grauitè morituris certamina & cadis princi-
 Neg, aliquis nostrum potuit fortis arcus
 Neruum tendere, valde autem impotentes eramus.
 Sed quãdo ad manus peruenit Vlyssis magnus arcus.
 Tunc nos quidem omnes minabamur verbis
 Arcum non dari, etiamsi valde multum diceret.
 Telemachus autem ei solus impellens iussit.
 At hic suscepit manu perpatiens diuus Vlysses,
 Facile aut tendit arcum, misit autem per ferrum.
 Stetit a. in pauimentũ iens, velocesq, effudit sagittas
 Grauitè perspectans, percussit a. Antinoum regem:
 Αὐτὰρ

Αὐτὰρ